

GARA AUGLIS IR LAIPNĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2.Sam. 9:1-13; Sal.pam.15:1-5; 25:11-15; Mat. 5:43-48; Lūk. 6:35, 38; Ef. 4:32; Kol. 3:12-14

ATMIŅAS PANTS:

„Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjutībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā” (Kol. 3:12).

Ilustrējot mīlestības uzvedību, Pāvils kā pirmo minēja pacietību: „Mīlestība ir lēnprātīga” (1.Kor.13:4). Uzreiz pēc pacietības pieminēšanas viņš raksta, ka mīlestība „ir laipna”, parādot, ka mīlestība un laipnība ir tik cieši saistītas, ka bez laipnības neviena darbība nav veikta patiesā mīlestībā!

Kā redzējām, pacietība ir pacietīga mīlestība. Turpretī laipnība norāda uz aktīvāku mīlestības izpausmi. Pacietība bieži var tikt izrādīta, neko nedarot; turpretī laipnība tiek pausta ar to, KO sakām, darām un, vēl svarīgāk, KĀ runājam un darām, un, vissvarīgāk – KĀPĒC sakām un darām.

Laipnība pieejama visiem, lai gan tās attīstīšanai var būt jāziedo gan laiks, gan enerģija. Laipnība ir darbība, kas atklājas vairākos veidos. Un, tāpat kā tās ciešais sabiedrotais „mīlestība”, laipnība satur neapprakstāmu spēku; pati par sevi tā jau ir liecība par to, kāds ir Dievs.

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 6.februārī.)

LAIPNĪBAS MODELIS Mat.5:43-48

Kalna svētrunā Jēzus skaidri ilustrē Dieva laipnību un labestību. Izlasiet Mat. 5:43-48 un atbildiet uz jautājumiem:

(1) *Kādam augstam standartam Jēzus mūs aicina sekot?* _____

(2) *Kādu iemeslu dēļ Jēzus mūs aicina pretī šim standartam?* _____

(3) *Ievērojiet, ka 48.pantā Kristus lieto vārdu „pilnīgs”. Ko šajā kontekstā nozīmē vārds „pilnīgs”, un kā šī vārda attiecīgais lietojums var mums palīdzēt izprast, ko nozīmē būt pilnīgiem, tāpat kā mūsu „Debesu Tēvs ir pilnīgs”?* _____

Dieva žēlastības dāvanas tiešām ir tas, kā tās saucas. Tās nav devuši cilvēki, jo visi pret Viņu ir grēkojuši, Viņu ignorējuši un atstājuši novārtā. Šajā ziņā lielākais grēcinieks sēž tajā pašā laivā kopā ar svētaķo no svētajiem: neviens nav pelnījis laipnību un labestību, kuru Dievs mums visiem dāvā.

Šajā rakstvietā Jēzus mūs aicina būt „pilnīgiem” – tik pilnīgiem, kāds ir Dievs. Kādā ziņā? Mīlot savus ienaidniekus, aizlūdzot par tiem, kas dara mums pāri, esot laipniem pret tiem, kas nav bijuši laipni pret mums. Tieši tā Jēzus definē šo „pilnību”. Mēģiniet iedomāties, kāda būtu mūsu draudze un ģimenes, ja mēs sevi noliegtu tik lielā mērā, ka spētu šādi dzīvot! Mums būtu tāda vara un liecība, ko elles valdnieks nekad nespētu uzvarēt. Kas ir mūsu vienīgais kavēklis? Vienīgi mūsu grēcīgā, atriebības kārā sirds, kas bieži mums liek rīkoties kā „muitniekiem”.

Ja apņematies sekot šajā rakstvietā citētajiem Kristus vārdiem, kādas sāpīgas un dziļas pārmaiņas jums būs jāveic? _____

LAIPNĪBA PRET „MIRUŠU SUNI”

Izlasiet 2.Samuēla 9:1-13. Kā Dāvids izrādīja laipnību? Kā viņš, šādi rīkojoties, atklāja Dieva raksturu? _____

„Dāvida ienaidnieku pienesto ziņu iespaidā Mefibošets uz viņu bija raudzījies ar aizspriedumiem, kā uz nelikumīgu ķēniņu, bet valdnieka augstsirdīgā un dāsna pretimnākšana un pastāvīgi parādītā laipnība iemantoja jauneklā sirdi; viņš beidzot Dāvidam stipri pieķērās un, līdzīgi savam tēvam Jonatānam, saprata, ka viņa intereses ir vienotas ar Dieva izraudzītā ķēniņa interesēm” (Elena Vaita, „Sentēvi un pravieši”, 602.lpp.).

Dāvida laipnība pret Saula namu atklāj, ka savā vēlmē darīt labu Saula namam viņš paraugu ņēma no Dieva. Viņš saprata, ka, būdams tāds pats grēcinieks kā mēs visi, viņš no Dieva rokas bija saņēmis nepelnītu žēlastību un laipnību, un bija apņēmis to parādīt arī pret citiem.

Pirms Dieva laipnību varam nodot tālāk citiem, kas mums visupirms jāsaprot? Skat. Lūk. 7:47. Kāds būtisks princips ietverts šajā rakstvietā, kam varētu mums palīdzēt vispusīgi izprast jautājumu par laipnību pret citiem? _____

Uz brīdi aizdomājieties par Dieva izrādīto laipnību pret jums. Vai jūs esat to pelnījuši? Vai tā jums pienākas? Vai jūsu domas, darbi un vārdi ir tik nesavtīgi, tik svēti, mīloši un atsaucīgi, ka Dievs pret jums ne vairāk un ne mazāk attiecas tāpat, kā jūs attiecaties pret citiem? Visticamāk, ka atbilde ir nē. Un tieši šeit rodama vissvarīgākā atziņa. Tikai pilnībā saprotot, ko Dievs mums ir piedēvis, ka Dievs mūs mīl neatkarīgi no tā, kas esam un ko esam izdarījuši, mēs varam patiesi izprast, ko nozīmē būt laipniem un mīlošiem pret tiem, kas mūsu laipnību vai mīlestību nav pelnījuši. Tādēļ ir tik svarīgi vienmēr paturēt prātā Krustu un to, ko tas mums katram personīgi nozīmē.

Ko gadu gaitā Dievs jums ir piedēvis? Kā šī atskārsmē varētu jums palīdzēt izturēties pret tiem, kas ir jūs sāpinājuši? _____

LAIPNI VĀRDI Ef.4:32

Ef. 4:32 sākas ar vārdiem: „Bet esiet cits pret citu laipni.” Palūkojieties, cik nevainojami šis pants saskan ar to, ko lasījām vakar, ka pret citiem mums jāizturas tā, kā pret mums attiecas Dievs.

Kristietim vienmēr jābūt laipnam. Bet ir vismaz trīs konkrētas vajadzības, kurām nepieciešami trīs konkrēti iedrošinājuma veidi.

Pirmkārt, mums laipnība jāizrāda garīgiem bērniem. „Lai gan mums kā Kristus apustuļiem būtu bijis iespējams sev prasīt sevišķu cieņu, bet mēs jūsu starpā esam bijuši saudzīgi kā māte, kas lolo savus bērnus” (1.Tes.2:7).

Otrkārt, mums laipnība un iedrošinājums jāizrāda vājajiem. „Bet mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri, nedzīvojot par patikšanu sev pašiem” (Rom.15:1).

Treškārt, mums jākalpo kā medmāsām un jāaprūpē garīgi slimie (2.Tim. 2:24,25).

Reiz kāds biznesmenis sacīja: „Vakaros nevaru sagaidīt, kad nokļūšu mājās, – es tik ļoti nogurstu, visu dienu būdams laipns!” Cik, skumja attieksme pret dzīvi!

Laipnība, īpaši mūsu mājās un ģimenēs, ir ļoti svarīga. Un viens no būtiskākajiem veidiem, kā varam laipnību izrādīt, īpaši savās ģimenēs, ir veids, kā mēs cits ar citu sarunājamies. Ja mēs ne tikai uzmanītos, ko sakām, bet kā mēs to pasakām, varētu izvairīties no tik daudzām problēmām, sāpēm, saspīlējumiem, ķīviņiem un strīdiem. Bieži ir tā, ka cilvēks var kaut ko pateikt, nevienu nesāpinot un neaizskarot, bet to pašu iespējams pateikt tam pašam cilvēkam, viņu ļoti sāpinot un aizvainojot. Atslēga ir runasveids. Cilvēka runa ir kas vairāk nekā izteikto vārdu nozīme; balss tonis, sejas izteiksme, ķermeņa valoda, žesti ir daļa no tā, kā citiem pārraidām savas domas, emocijas un idejas.

Salamana pamācībās izlasiet 15:1-5 un 25:11-15. Kādi nozīmīgi principi attiecībā uz to, ko un kā jūs runājat, šajās rakstvietās atklāti? Tos lasot, pajautājiēt sev, kā jūs izmantojat vārdus sarunās ar citiem. Kā jūs varētu būt laipnāki verbālajā komunikācijā ar citiem? _____

ATMAKSĀTĀ LAIPNĪBA Lūk. 6:38

„Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros” (Lūk. 6:38). Ko Jēzus šeit saka? Par kādu dzīves principu Viņš runā?

Tas, kā attiecamies pret citiem, ļoti bieži pie mums atgriežas. Tas nozīmē – ja esam laipni, pastāv daudz lielāka iespēja, ka citi būs laipni arī pret mums. Tas darbojas arī pretējā nozīmē: esiet ļauni pret citiem, un viņi būs ļauni pret jums.

Protams, ne vienmēr tā notiek. (Paraugieties uz Jēzu un to, kā pret Viņu izturējās!) Taču zināmā mērā tam īsti nav nozīmes. Mums kā kristiešiem vienmēr jābūt laipniem, pat ja mums cilvēki neatmaksā ar tādu pašu laipnību. Mēs esam lasījuši, ka būt laipniem pret tiem, kas nav laipni pret mums, ir pazīme, ka esam patiesi Jēzus sekotāji. Tomēr, vispārīgi runājot, veids, kā mēs attiecamies pret citiem, noteikti ietekmēs to, kā viņi attiecas pret mums. „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši” (Mat.7:12).

Izlasiet Lūk. 6:35. Kā tas iederas tajā, par ko mēs visu nedēļu runājam? _____

Vienmēr ir viegli būt laipnam pret cilvēku, kurš kādreiz varētu jums būt noderīgs. Tā rīkosies jebkurš. Tomēr ir daudz grūtāk būt laipnam pret tiem, kas prasa zināmu upuri no jūsu puses, un tiem, kas nekad neko nevarēs izdarīt jūsu labā. Tā ir īsta pārbaude.

Pārbaudiet sevi. Vai jūsu laipnības motīvs ir nesavtība un pašuzupurīga mīlestība, vai varbūt tās dzinulis kaut ļoti niecīgā ziņā ir vēlme būt pirmajam? Ja atbilde ir otrs variants, ko varētu darīt, lai mainītos? _____

IEMIESOT LAIPNĪBU Kol.3:12-14

Izlasiet Kol. 3:12-14, tad to uzrakstiet saviem vārdiem. Kā šie panti atklāj būtību tam, ko nozīmē būt patiesam Kristus sekotājam? Pārdomājiet arī, cik spēcīga būtu mūsu liecība pasaulei, ja mēs šos vārdus īstenotu praksē. _____

Deviņpadsmitā gadsimta nogalē slavenais Londonas garīdznieks Aleksandrs Maklārens rakstīja: „Maigums ir spēcīgākā vara pasaulē. Pat izmantojot vislielākos āmus un ar tiem apstrādājot ledus gabalu, ledus joprojām paliks ledus, kaut gan tas būs saberzts sīkās daļiņās, pulverizēts, nevis viens veselums. Bet ļaujiet, lai tas liegi un maigi aizslīd uz dienvidiem, un tur saulesstari uzvarēs nāves aukstumu, un šis ledus gabals siltajā okeānā izkusīs. Laipnība ir uzvaroša.”

Mums, adventistiem, ir spēcīgi Svēto Rakstu pierādījumi, lai pamatotu savu nostāju. (Ja tā nav, tad ko mēs šeit darām?!) Un tas, protams, ir svarīgi. Bet mums nepieciešams kas vairāk nekā tikai pareizas mācības.

„Ja mēs Dieva priekšā pazemotos un būtu laipni, pieklājīgi, maigi un žēlsirdīgi, tur, kur tagad ir viena atgriešanās pie patiesības, būtu simts” (Elena Vaita, „Liecības draudzei”, 9.sēj., 189.lpp.).

Mācot draudzes doktrīnas, mēs neaizmirstam par Sabatu, mirušo stāvokli, grēka izcelsmi, kā arī citām noteicošām ticībām. Bet vai mēs tikpat uzmanīgi rūpējamies, lai runātu par laipnību un citiem Gara augļiem, kā arī par Kalna svētrunu un 1.Kor. 13.nodaļu? Ir ļoti labi un svarīgi apzināties, ka Sabats ir septītā diena vai ka mirušie dus līdz augšāmcelšanai, vai ka Kristus taisnīgums mūs apsedz gan šodien, gan pēdējā tiesā. Tomēr zināšanas vien nav tas pats, kas zināt patiesību Jēzū (Jāņa 14:6), jo patiesība mūs padara brīvus (Jāņa 8:32); citiem vārdiem sakot, patiesība mūs pārmaina un dara līdzīgākus Jēzum Kristum. Varētu jautāt: Vai mums patiesi ir patiesība arī tad, ja Patiesībai, Jēzum, neesam mēs?

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„No katras kristīgas mājvietas vajadzētu atspīdēt svētai gaismai. Mīlestībai jāatklājas darbībā (...), atklājoties pārdomātā laipnībā, maigumā un nesavtīgā pielūgšanā. Ir ģimenes, kurās šis princips tiek īstenots, – ģimenes, kurās tiek pielūgt Dievs un valda patiesa mīlestība. No šīm mājvietām ik rītus un vakarus pie Dieva kā salds vīraks paceļas lūgšanas, un Viņa žēlastība un svētības pārļaužas pār šiem ļaudīm kā rīta rasa pār zāli” (Elena Vaita, „The Adventist Home”, 37.lpp.).

„Daudzi mīlestības izpausmi uzskata par vājību, tādēļ saglabā un uztur atturību, kas citus atbaida. Šis gars pārbauda līdzjūtības plūsmu. Apspiežot sociālos un dāsnuma impulsus, tie novīst, un sirds kļūst tukša un auksta. Mums šī kļūda jāapzinās. Mīlestība nevar pastāvēt bez reālas izpausmes. Nepieļaujiet, lai ar jums saistīta sirds izjustu laipnības un līdzjūtības trūkumu” (Elena Vaita, „The Adventist Home”, 107.lpp.).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bībeles studiju grupā pārrunājiet pēdējo ceturtdienas lasījumā minēto jautājumu: „Vai mums patiešām ir patiesība arī tad, ja Patiesībai, Jēzum, neesam mēs?” Ko nozīmē jūsu atbilde?

2. „Mīlestībai jāatklājas darbībā.” Ko tas nozīmē, un kādēļ tas simbolizē draudzei tik svarīgu principu?

3. Pārdomājiet šajā nedēļā lasītās rakstvietas, kurās minēts, ka mums jābūt „pilnīgiem”. Kā pareizi izprast šo domu? Kādas ir kopējās problēmas un pārpratumu, ar kuriem mēs kā draudze esam cīnījušies attiecībā uz šī termina izmantošanu un nozīmi?

4. Balstoties uz personīgo pieredzi, pastāstiet, kā citu adventistu attieksme ietekmējusi jūs un jūsu ticību. Citiem vārdiem sakot, vai visi cilvēki pret jums bijuši laipni? Ja tā, kā šī laipnība jūs ietekmēja? Turpretī, ja kāds pret jums bijis nelaiņš, vai arī tas jūs ietekmēja? Ja jā, tad kā? Dalieties savā pieredzē ar citiem grupas biedriem. Ko no šiem stāstiem varam secināt, lai grupa labāk izprastu, cik liela loma mūsu liecināšanā ir laipnībai?